

Sygn. akt XI Ka 97/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2015r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SO Elżbieta Daniluk

Sędziowie: SO Elżbieta Kowalska

SO Magdalena Kurczewska-Śmiech –spr.

Protokolant: st. prot. Małgorzata Polaczek

przy udziale Prokuratora Doroty Kalinowskiej

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2015r.

sprawy P. R.

oskarżonego z art. 300 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie

z dnia 3 listopada 2014r. sygn. akt VII K 429/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 500 (pięćset) złotych tytułem opłaty oraz 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków.

XI Ka 97/15

(...)

P. R. został oskarżony o to, że:

31 maja 2009 roku w miejscowości M. woj. (...) w celu udaremnienia przeprowadzenia postępowania egzekucyjnego na podstawie tytułu wykonawczego nr (...) i nr (...) z dnia 19 marca 2009 roku dotyczącego uiszczenia kary pieniężnej w łącznej kwocie (...) złotych, przekazał w drodze darowizny składniki swojego majątku w postaci pojazdów wykorzystywanych do prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej

tj. o czyn z art. 300 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 3 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy w Chełmie VII Wydział Karny uznał go winnym tego, że:

I. w okresie od dnia 29 maja 2009 roku do dnia 31 maja 2009 roku w miejscowości M. powiatu (...) w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu tego samego zamiaru w celu udaremnienia wykonania tytułów wykonawczych o numerach (...) i (...) z dnia 19 marca 2009 roku wystawionych przez wierzyciela L. Wojewódzki Inspektorat (...) udaremniał zaspokojenie swojego wierzyciela w ten sposób, że darował na rzecz firmy (...) M. T. (1) 17 składników

swojego majątku zagrożonych zajęciem w postaci: samochodu marki S. o numerze rejestracyjnym (...), samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i numerze VIN (...), udziału we własności samochodu marki M. (...) o numerze VIN (...), udziału we własności samochodu marki M. (...) o numerze VIN (...), udziału we własności samochodu marki V. (...) o numerze (...) i udziału we własności samochodu marki M. (...) o numerze VIN (...), tj. dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 300 § 2 k.k. skazał go na karę jednego roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki dziennej grzywny na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby;

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500 (pięćset) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 344,95 (trzysta czterdzieści cztery 95/100) złotych tytułem wydatków postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony i jego obrońca.

P. R. zaskarżył wyrok w całości, podnosząc, że jest osobą niewinną. Wskazał, iż wyrok jest wadliwy z uwagi na fakt, że został wydany przez stronniczego sędziego, z którym pozostaje w konflikcie. Zakwestionował ustalenia faktyczne przyjęte przez Sąd Rejonowy, co nastąpiło w wyniku wadliwej oceny zeznań przesłuchanych w sprawie świadków oraz błędną ocenę dokumentów w postaci dołączonych do akt sprawy faktur. Nie zgodził się z wymiarem kary wskazując, że została ona wymierzona w maksymalnym wymiarze. Wniósł o uniewinnienie od dokonania zarzucanego mu czynu.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego. Zarzucił:

II. 1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia polegający na błędnym ustaleniu, że oskarżony P. R.:

a) w dniu 29 maja 2009 roku dokonał darowizny na rzecz żony M. R. prowadzącej firmę (...) udziału w samochodzie marki M. (...) o nr rej. (...);

b) w dniu 30 maja 2009 roku darował na rzecz firmy (...) M. R. samochód marki M. (...) o nr rej. (...);

c) w dniu 30 maja 2009 roku dokonał darowizny na rzecz firmy (...) M. R. udziału w samochodzie marki M. (...) o nr rej. (...);

d) w dniu 30 maja 2009 roku dokonał darowizny samochodu marki S. (...) o nr rej. (...);

e) w dniu 31 maja 2009 roku darował na rzecz firmy (...) M. R. udział w samochodzie marki M. (...) o nr rej. (...),

w sytuacji, gdy oskarżony P. R. nie darował nikomu w/w składników majątkowych, gdyż zgodnie z art. 890 § 1 k.c. oświadczenie darczyńcy powinno być złożone w formie aktu notarialnego, a w aktach sprawy brak jakiegokolwiek dowodu na to, że oskarżony oświadczenia w takiej formie składał, jak również brak jakiegokolwiek dowodu na to, że przyręczone świadczenie zostało spełnione;

2. naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności art. 4,7 i 410 k.p.k. poprzez ich niewłaściwie zastosowania, a w szczególności:

a) przekroczenie przez Sąd Rejonowy zasady swobodnej oceny i bezpodstawne odmówienie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego P. R. w części, w jakiej zaprzeczał on aby miała/miały miejsce jakiegokolwiek umowy darowizny pomiędzy nim a jego żoną M. R. w sytuacji, gdy dokumenty w postaci faktur, które przeciwstawia wyjaśnieniom oskarżonego Sąd, nie mogą stanowić dowodu dokonania darowizny/darowizn, a dodatkowo Sąd pierwszej instancji nie sprecyzował

zeznania których świadków, i w jakiej ich części, przesądziły o tym, że wyjaśnienie oskarżonego w kwestionowanej części „zostały podważone”;

b) uwzględnienie przy wydawaniu skarżonego wyroku jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego w postaci m.in. nałożenia na oskarżonego kar pieniężnych przez Wojewódzkiego Inspektora (...) w L., wszczęcie przeciwko oskarżonemu egzekucji czy umorzenie egzekucji z powodu jej bezskuteczności przy całkowitym pominięciu okoliczności dla oskarżonego korzystnych jak chociażby to, że składniki majątkowe, które oskarżony miał przekazywać w darowiźnie żonie zostały w efekcie przejęte przez innego wierzyciela, a więc albo egzekucja prowadzona przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w C. była przeprowadzona niewłaściwie, albo te składniki majątkowe były zabezpieczone rzeczowo, co wpływało na niezależną od oskarżonego bezskuteczność prowadzonej z nich egzekucji.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Chełmie, względnie o uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzuconego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżonego i jego obrońcy nie zasługują na uwzględnienie i są one bezzasadne w stopniu oczywistym. Obrońca wskazał na naruszenie przez Sąd Rejonowy przepisów art. 4, 7, 410 kpk rzutujące, w jego ocenie, na treść zaskarżonego wyroku.

W toku kontroli odwoławczej Sąd Okręgowy uznał, że Sąd Rejonowy w Chełmie orzekając w niniejszej sprawie procedował prawidłowo, nie uchybiając wskazanym wyżej normom z zakresu prawa procesowego, które mogłyby mieć wpływ na treść wyroku. W toku postępowania zostały wyjaśnione – zgodnie z nakazem płynącym z dyspozycji przepisu art. 366 par. 1 kpk – wszystkie istotne dla sprawy okoliczności. Ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy poczynił w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie i ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego (art. 410 kpk), który ocenił z poszanowaniem reguł wynikających z art. 4 i 7 kpk, co sprawiło, że zaskarżone rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o prawidłowe ustalenia faktyczne. Ponadto swoje stanowisko Sąd Rejonowy w Chełmie w sposób należyty uzasadnił w pisemnych motywach wyroku, sporządzonych zgodnie z wymogami art. 424 par. 1 i 2 kpk.

W pierwszej kolejności zasadnym jest poczynienie uwag natury ogólnej dotyczącej złamania przez Sąd Rejonowy zasady obiektywizmu wskazywanej zarówno w apelacji oskarżonego jak i podnoszonej w środku odwoławczym złożonym przez jego obrońcę. Dotyczą one bowiem zarzutów stawianych w obydwu apelacjach.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie sposób podzielić poglądu obrońcy oskarżonego, że Sąd Rejonowy w swoim postępowaniu naruszył wyrażoną w art. 4 kpk zasadę obiektywizmu. Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd Rejonowy miał w polu widzenia wszystkie dowody zebrane w toku postępowania zarówno te korzystne jak i dla oskarżonego niekorzystne. Zważyć należy w tym miejscu, iż zarzut obrazy art. 4 kpk statuującego ogólną zasadę procesową, nie może sam przez się stanowić podstawy apelacji. Przedmiotem uchybień zarzuconych w środku odwoławczym mogą być bowiem tylko konkretne normy nakazujące lub zakazujące dokonywania określonych czynności w określonej sytuacji procesowej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 23 czerwca 2004 r II AKa 140/04, LEX nr 145869).

Analiza apelacji pozwala na stwierdzenie, że obrońca upatruje złamania zasady określonej w art. 4 kpk bądź to w skutek oparcia dokonanych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych na dowodach niekorzystnych dla oskarżonego; bądź w skutek nieuwzględnienia okoliczności przemawiających na jego korzyść; za takim wnioskiem przemawia przyjęte w apelacji sformułowanie, że sąd I instancji wydał wyrok uwzględniając jedynie okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego (...), przy całkowitym pominięciu okoliczności dla niego korzystnych. Podobny zarzut w swojej apelacji stawia oskarżony.

W takich realiach należy wyraźnie podkreślić, że odrzucenie przez sąd pewnych dowodów, przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów stanowi uprawnienie sądu dokonującego ustaleń faktycznych, o ile jest to uczynione z poszanowaniem reguły art. 7 kpk. W przypadku spełnienia tego warunku dokonanie ustaleń faktycznych,

niekorzystnych dla oskarżonego, nie może być uznane za złamanie zasady obiektywizmu, o której mowa w art. 4 kpk. Podobnie odmowa wiary wyjaśnieniom oskarżonego, jak również obdarzenie walorem wiarygodnych zeznań świadka lub świadków nie może być utożsamiane z pominięciem okoliczności, których te dowody dotyczą i nie jest złamaniem zasady bezstronności sądu.

Kontrola apelacyjna zaskarżonego orzeczenia nie dowiodła aby Sąd I instancji uchybił jakimkolwiek przepisom gwarantującym zachowanie zasady bezstronności, wynikające z art. 4 kpk. Sąd Rejonowy w Chełmie wydając zaskarżony wyrok rozważył - wbrew odmiennym twierdzeniom obrońcy - wszystkie wynikające z ujawnionego w sprawie materiału dowodowego okoliczności, przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść P. R.. Wskazać należy, że żadna norma prawna nie nakazuje by sąd miał opierać ustalenia faktyczne na dowodach najkorzystniejszych dla oskarżonego w sytuacji gdy te są niewiarygodne. Sąd ma bowiem prawo oprzeć się na jednych dowodach a pominąć inne jeśli ich treść jest rozbieżna. Obowiązkiem sądu jest wówczas jedynie wskazać dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Wskazanym wymogom Sąd I instancji sprostał, o czym przekonują wywody zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia dotyczące odmowy waloru wiarygodności wyjaśnieniom P. R..

W tym miejscu należy się odnieść do zarzutu apelacji oskarżonego, gdyż w zakresie formułowanej wobec sądu braku obiektywizmu, idzie ona dalej niż zarzuty stawiane przez obrońcę oskarżonego. P. R. w sformułowanym osobiście środku odwoławczym stawia wprost zarzut stronniczości wobec sędziego M. K.. Analiza materiału zebranego w sprawie wskazuje, że zarzut ten jest niezasadny w stopniu oczywistym. Utrwalony za pomocą protokołów przebieg rozpraw nie wskazuje, aby oskarżony formułował jakiegokolwiek zarzuty wobec sędziego prowadzącego sprawę podważające jego bezstronność. Wniosek o wyłączenie sędziego nie wpłynął także poza rozprawą. Oznacza to, że zarzuty dotyczące stronniczości sędziego, nie znajdują żadnego umocowania w faktach i jako skonstruowane na użytek toczącego się postępowania odwoławczego, nie znalazły aprobaty Sądu Okręgowego.

W przekonaniu Sądu Okręgowego w Lublinie, nie sposób uznać za obrońcą oskarżonego, że Sąd I instancji oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, dopuścił się naruszenia art. 7 kpk. Takie zarzuty stawia również oskarżony w swojej apelacji, kwestionując to, iż Sąd odmówił waloru wiarygodności jego wyjaśnieniom, przeciwstawiając im zeznania przesłuchanych w sprawie świadków, z czym nie zgadza się skarżący.

Zgodne z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk, jeśli tylko jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji spełnił powyższe wymagania, dokonując wbrew twierdzeniom apelacji swobodnej a nie dowolnej oceny dowodów. Nie naruszył także art. 410 kpk, gdyż do wyrokowania z obrazą wskazanego przepisu doszłoby tylko wtedy gdyby sąd I instancji wydając wyrok oparł się jedynie na części materiału dowodowego poprzez nie ujawnienie na rozprawie wszystkich dowodów, bądź też wówczas gdy Sąd co prawda je ujawnił ale przy końcowej ocenie pominię niektóre z nich. Taka sytuacji w sprawie niniejszej nie miała miejsca. Sąd ujawniał wszystkie dowody oraz właściwie je przeanalizował i nie stanowi naruszenia art. 410 kpk, dokonanie oceny ujawnionego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych.

Wbrew twierdzeniom oskarżonego i jego obrońcy Sąd Rejonowy w Chełmie przeprowadził poprawną, obiektywną analizę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Podkreślić trzeba, że dokonana przez sąd swobodna ocena dowodów - uwzględniająca zasady prawidłowego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego - nie przekracza granic określonych przez art. 7 kpk. Obrońca oskarżonego nie wykazał w przekonującym stopniu, aby którykolwiek z wymienionych wyżej warunków nie został w niniejszej sprawie dotrzymany, ograniczając się do ogólnikowego w istocie zakwestionowania przez Sąd I instancji oceny dowodów i przedstawienia własnej polemicznej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Przechodząc do szczegółów obydwu apelacji wskazać należy, że Sąd Rejonowy właściwie ocenił dowody w sprawie, poprawnie odrzucając wyjaśnienia oskarżonego i przeciwstawiając im dowody z dokumentów wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, z których wynika, że oskarżony był właścicielem lub współwłaścicielem samochodów wymienionych w przypisanym mu czynie. Zasadnie, w oparciu o faktury dołączone do akt sprawy przyjął, że oskarżony w dniach 29 – 31 maja 2009 r. dokonał darowizny przedmiotowych pojazdów i udziałów w tych pojazdach na rzecz firmy (...). Właściwie ocenił, że działanie to stanowiło celowe czynności z uwagi na prowadzoną na rzecz wierzyciela L. Inspektora (...) w L. egzekucję, która w wyniku postępowania oskarżonego okazała się bezskuteczna. Właściwie, w tym kontekście, ocenił dowody osobowe w postaci zeznań M. T. (2) i P. Ż.. Co do tego drugiego dowodu, zachował pełną staranność posiłkując się stosowną opinią biegłego. Zatem zarzut błędu w ustaleniach faktycznych wskazany przez obrońcę oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. Podobnie jak twierdzenia oskarżonego, że nie był właścicielem i współwłaścicielem pojazdów zatem nie mógł ich darować firmie (...).

Obrońca w swojej apelacji wywodzi, iż przeciwko temu, że oskarżony darował samochody firmie (...) M. R. przemawia to, że brak jest dowodu na to, że przyrzeczone świadczenie zostało spełnione, to jest bowiem warunek ważności umowy darowizny. Podobne argumenty wskazuje w swojej apelacji oskarżony. Przeciwno twierdzeniom tak obrońcy oskarżonego jak i P. R. przemawiają dołączone do akt sprawy faktury. Wszystkie one zawierają sformułowany tytuł prawny jako „darowizna”. Brak jest jakichkolwiek powodów do podważenia wiarygodności tych dokumentów, które przecież zostały wystawione przez oskarżonego i przez niego tak właśnie zatytułowane.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego darowizna została dokonana skutecznie czego dowodem są akta sprawy kontroli skarbowej Urzędu Skarbowego w C. PP II/073-19/13 – TS- (...). Dowód ten został przez Sąd przeprowadzony i ujawniony (k. 451). Wynika z niego, że wszystkie pojazdy darowane przez oskarżonego zostały wciągnięte w firmie (...) M. R. w poczet środków trwałych i częściowo podlegały odpisom amortyzacyjnym, co oznacza spełnienie świadczenia i dysponowanie nimi przez firmę żony oskarżonego. Dowodem powyższego jest protokół kontroli podatkowej z dnia 7 listopada 2013 r., z którego wynika nabycie przez firmę (...) wszystkich pojazdów wskazanych w poczynionych przez sąd rejonowy ustaleniach faktycznych, częściową kontynuację amortyzacji pojazdów wcześniej wykorzystywanych w działalności P. R., oraz fakt zełomowania samochodu marki S.. Dowody te dodatkowo obalają wyjaśnienia oskarżonego przeczące faktom dokonania darowizn samochodów na rzecz firmy (...).

Wskazane akta kontroli skarbowej zawierają także:

- kopię faktury VAT z dnia 14.10.2010 r. stanowiącą dowód sprzedaży przez firmę (...) P. R. samochodu M. Sprinter nr rej (...) (k. 21 akt US w C.),
- kopię faktury VAT z dnia 31.01.2010 r. stanowiącą dowód sprzedaży przez firmę (...) M. R. P. R. WV LT 32 H nr rej (...) (k. 20 akt US w C.),
- kopię faktury VAT z dnia 14.10.2010 r. stanowiącą dowód sprzedaży przez firmę (...) M. R. P. M. Sprintera 413 nr rej (...) (k. 19 akt US w C.)
- kopię faktury VAT z dnia 6.09.2010 r. stanowiącej dowód sprzedaży przez firmę (...) M. R. P. R. samochodu M. (...) nr rej (...) (k. 18 akt US w C.).

Wskazane czynności prawne tj. umowy sprzedaży zawarte ponownie pomiędzy oskarżonym a firmą (...) M. R. oznaczały przeniesienie własności wskazanych wyżej pojazdów ponownie na P. R., co umożliwiło egzekucję: współwłaścicielowi G. Bank co do pojazdu V. nr rej (...) przejętego w wyniku wypowiedzenia umowy kredytowej (...) 11.2012 r. (k. 260), G. M. Bank co do pojazdu M. (...) przejętego 22.04.2011 r. (k. 233), S. C. Bank co do pojazdu M. (...) nr rej (...), (...) Bank S.A co do pojazdu M. (...) nr rej (...) (wierzytelność sprzedana k.444).

Podniesione okoliczności przemawiają dodatkowo za tym, że działanie P. R. było celowym i zamierzonym postępowaniem zmierzającym do udaremnienia zaspokojenia wierzyciela poprzez czynności prawne zawierane z firmą swojej żony. To właśnie wskazane wyżej umowy sprzedaży umożliwiły, jak słusznie wskazuje obrońca, ponowne

przejęcie przez banki pojazdów wcześniej darowanych firmie (...). Nie oznacza to jednak, że wcześniej prowadzona wobec niego egzekucja i jej umorzenie było przedwczesne. Na czas jej trwania oskarżony nie miał żadnego majątku, co znajduje wsparcie w dołączonej do akt sprawy dokumentacji, właściwie ocenionej przez Sąd Rejonowy.

Sąd Okręgowy w Lublinie w toku kontroli odwoławczej stwierdził, że kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu jest prawidłowa. P. R. zachowaniem swym wyczerpał dyspozycję art. 300 par. 2 kk, co Sąd Rejonowy szeroko i właściwie uzasadnił.

P. R. w apelacji przez siebie sporządzonej postawił zarzut rażącej surowości kary, co w ocenie Sądu Okręgowego zostało zawarte w sformułowaniu „wyrok jest maksymalny jaki tylko można było przewidzieć„ (k. 2 apelacji).

Zarzut ten jest niezasadny. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu szczegółowo uzasadnił wymiar kary, której w żadnej mierze nie można ocenić jako rażąco surowej. Przypomnieć bowiem należy, że rażąca niewspółmierność kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych jakie kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego (por. Z. Gostyński, J. Bartoszewski, L. Garodki, S. Przyjemski, R. Stefański, S. Zabłocki, Kodeks postępowania karnego. Komentarz Tom II, Dom Wydawniczy ABC 1998, komentarza do art. 438 kpk). Jednocześnie w rozumieniu art. 438 pkt. 4 kpk kara rażąco niewspółmierna, to taka kara, która nie daje się zaakceptować z powodu różnicy o randze zasadniczej, rażącej, wręcz „bijącej w oczy” (wyroki: SA w K. z 14.XI 2005 r. w sprawie II AKa 165/05 – KZS 2005/10/32, SA we W. z 30 V 2003 r. w sprawie II AKa 163/03 – OSA 2003/11/113).

Sąd Rejonowy w Chełmie ferując rozstrzygnięcie o karze wymierzonej P. R. miał na uwadze wszystkie okoliczności istotne dla wymiaru kary, zarówno te obciążające jak i łagodzące i nadał im właściwą rangę. Tym samym zważywszy na oddziaływanie kary także z punktu widzenia prewencji ogólnej, orzeczona wobec oskarżonego kara nie należy do niewspółmiernie surowej. Jest ona adekwatna do wagi czynu, uwzględnia właściwości i warunki osobiste oskarżonego oraz pozostałe okoliczności istotne dla wymiaru kary. Uświadomi oskarżonemu nieopłacalność postaw życiowych, które przyjął a które prowadzą się do naruszania porządku prawnego. Jednocześnie z punktu widzenia społecznego stanowi właściwą w odniesieniu do zachowania represję, za postępowanie społecznie nieakceptowalne. Twierdzenie oskarżonego, że Sąd wymierzył mu karę w maksymalnym możliwym wymiarze jest nieuzasadnione zważywszy na to, że czyn w zakresie którego przypisano mu winę zagrożony jest karą do 5 lat pozbawienia wolności. Kara roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, przy uprzedniej, wielokrotnej karalności oskarżonego (k. 497) jest karą nie tylko nie rażąco surową a wręcz łagodną, szczególnie, że Sąd zastosował instytucje warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności, pomimo tego, że oskarżony notorycznie narusza porządek prawny i z uprzednich skazań nie wyciąga żadnych wniosków. Świadczy to o jego niepoprawności, lekceważeniu porządku prawnego, co winno znajdować odzwierciedlenie w odpowiedniej represji. Ta orzeczona przez sąd rejonowy jest właściwa, także przy orzeczeniu wobec oskarżonego kary grzywny, która będzie stanowiła dla niego jedyną realną dolegliwość. Jej wymiar jest adekwatny do sytuacji materialnej oskarżonego.

Skarżący nadto nie przedstawił żadnych argumentów, które byłyby w stanie podważyć trafność rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego odnośnie orzeczenia o karze.

Mając zatem na uwadze powyższe rozważania, wobec oczywistej bezzasadności omówionych zarzutów podniesionych w apelacjach oskarżonego oraz jego obrońcy i wobec niestwierdzenia uchybień określonych w art. 439 i 440 kpk podlegających uwzględnieniu z urzędu Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Orzeczenie o kosztach procesu znajduje umocowanie w art. 636 par. 1 kpk

Elżbieta Daniluk Magdalena Kurczewska – Śmiech Elżbieta Kowalska